

A close-up of a woman's face, partially covered by a brown headscarf. Her eyes are green and looking directly at the viewer. A faint watermark of a crown is visible over her face.

ขอดรัก เจ้าทะเลทราย

เพชรชมพู

Silhouettes of three camels with riders, and a person walking, against a large, bright orange and red sun setting over a dark horizon.

บุ๊คคลับ

“ท่านพ่ออันมีชยาสามคนแน่จะไม่มีใครคนไหนเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการประชุมในครั้งนี้มีสจอร์แดน แล้วก็จะไม่มีภรรยาของรัฐมนตรีคนไหนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

“ขอเรียนถามได้ไหมคะคุณเบน ฮารี ว่าเพราะอะไร”

“มันเป็นวัฒนธรรมของเราที่ผู้หญิงต้องไม่เข้ามายุ่งกับเรื่องงานของพวกเขา”

“เข้าใจละ” หญิงสาวทำเสียงกักตัวหัวเราะ “ให้ผายเถอะคุณเบน ฮารี ตอนนี้นั่นเข้าใจชัดแล้วว่าทำไมคุณถึงต้องการความช่วยเหลือ”

ดวงผาของชาลุกวามขึ้นด้วยความเดือดดาล แต่เห็นเพียงแวบเดียวก็สามารถทำให้เจเนวีฟสะท้านเยือกด้วยความกลัวขึ้นมาทันทีอีกทั้งยังมีอะไรที่เกาะเดาไปก่อนล่วงหน้าว่าต้องท้าทายความสนใจอย่างยิ่งที่กำลังพล่านอยู่ในเรือนกายของหญิงสาวอยู่ในขณะนี้

ซิดอาดี เบน ฮารีเป็นผู้ชายที่น่าประทับใจเจเนวีฟตัดสินใจจากเรือนร่างที่มีความสูงเกินหกฟุต อาจจะราวๆ หกฟุตสามนิ้ว เนื้อตัวกำยำแน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อจะหนักประมาณสองร้อยปอนด์ ผมดำดกหนาขลิบเรียบร้อย คิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาที่ดำสนิทและเป็นปริศนาส่งให้ใบหน้าดูหล่อเหลาดำยโสมการ์ ฮารีฟ จมูกโด่งเป็นเส้นริมฝีปากเข้ายวน สองมือที่วางอยู่บนโต๊ะไม้มะฮอกกาในตรงหน้ามีสิบลำดูแข็งแรง

ยอดรักเจ้าทะเลทราย

โดย เฉลิมพรอมบุญ

เธอนั่งตรงข้ามเขาที่โต๊ะในห้องประชุม นั่งตัวตรงท่าทางมั่นใจในตัวเองและพูดอวดๆ ไม่หยุดปาก...มีทุกอย่างแบบที่ซิดอาลี เบน ฮารีไม่ชอบให้มีในตัวผู้หญิง

อีกความสูงก็เกินกว่าความชอบของเขาที่ผู้หญิงควรจะเป็น

เรือนร่างสมส่วนและเรียบเรียบไปทั้งนี้ทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสลวยสีทองแผ่หน้าเสียดายที่มีมูกุรวบไว้เป็นมวยตึงเรียบร้อย เมื่อใส่สายผาต่ำลงก็เห็นริ้วขาใต้รูป ชุดกระโปรงสีกรมท่าตัดเย็บประณีตดูสง่างามเครื่องประดับเป็นสร้อยมุกพันเกลียวรอบคอกับต่างหูมุกเม็ดเล็กๆ

ตอนที่ได้รับการแนะนำให้รู้จักเธอเมื่อเช้า เขาก็ไม่เอะใจอะไรคิดว่าเธอคงจะเป็นเลขานุการของบริษัท แต่พอเริ่มดำเนินการประชุม แม่สาวคนนี้ก็กลับไม่ได้นั่งจดรายงาน คนจดกลายเป็นหนุ่มที่นั่งเยื้องเธอไปด้านหลังท่าทางอบอุ่นนั้นผ่าทัก เธอนั่งที่จำหน้าคนนั้นเปิดปาก

"ขอโทษครับมิสจอร์แดน ช่วยทวนคำพูดอีกทีได้ไหมครับ" เขาส่งได้แน่ใจว่าแม่สาวคนนี้เป็นถึงรองประธานบริษัท

ซิดอาลีติดต่อกับคณีนึงแอม แพบเลอร์ แจนดัลและจอร์แดนเมื่อสองเดือนก่อน เมื่อการประชุมที่กรุงดัลลัสได้กำหนดวันเวลาเรียบร้อยแล้ว เขาต้องหาล้อมมิดาที่ชาวอาหรับทั้งหลายรู้จักกันดีในนามของซิดูร์ฮัน เบน ฮารีอยู่คนเดียว บอกท่านว่าถึงแม้ดัลลัสเป็นดินแดนของซิดเจ้าผู้ครองนครในตะวันออกกลางที่มั่งคั่งที่สุดแห่งหนึ่งจากการผลิตน้ำมัน แต่ในสายตาประชาชาติอื่นๆ ก็ยังมองว่าเป็นประเทศที่ด้านหลังอยู่ดี

"หากเราจัดประชุมขึ้นที่นี่" อาดิบอกบิดา "เราจะต้องมีผู้ช่วย เพราะเราไม่ค่อยรู้เรื่องพิธีการทางการทูตว่าเราต้องทำอะไรบ้างหากผู้เข้าร่วมประชุมพากรรยามาด้วย เราควรต้องให้ผู้เชี่ยวชาญเข้ามาช่วย ใครสักคนที่สามารถรับมือกับนักข่าวต่างชาติได้ด้วย"

รูพีร์ตเป็นคนแนะนำบริษัทที่ช่วยจัดการประชาสัมพันธ์ให้เขา รู้จัก "นั่นแหละมีอาชีพเลยล่ะ" เขามอบ "คันทิงแฮม แพบเลอร์ แรดดีและจอร์แดนจะมาร่วมกันช่วยเปลี่ยนภาพลักษณ์ประธานาธิบดีคนปัจจุบันเสียใหม่จนทำให้ได้รับเลือกตั้งแล้ว พวกนี้ก็จะช่วยทำแบบเดียวกันกับข้าราชการผู้ใหญ่อีกหลายคน สองปีก่อนตอนที่โดซารีนี เบงกัล ประกาศอิสรภาพ รัฐบาลชุดใหม่เชิญบุคคลสำคัญๆ ในโลกไปร่วมพิธี พวกนี้ก็จะเข้าไปช่วยจัดการหมดทุกอย่าง เป็นความประทับใจอย่างน่าทึ่งเลยล่ะ ต้องขอบคุณผู้บริหารระดับสูงของบริษัทนั้น โดยเฉพาะผู้ชายคนนั้นชื่อจอร์แดน นั่น"

บังเอิญว่าจอร์แดนนั้นไม่ใช่ผู้ชายคนนั้นแต่กลายเป็นนางสาวไปเสียนี้ นางสาวเจนนิเฟอร์ จอร์แดน!

"ที่จริงมิสแอราร์แดนดีเป็นคนรับผิดชอบเรื่องการประชุมนานาชาติของคุณค่ะ คุณเบน ฮารี" เธอกำลังจ้องแฉ่อยู่ในขณะนี้ "บังเอิญเขาตกพักแต่ก็มีมอบรายละเอียดที่เตรียมไว้ทั้งหมดไว้กับฉัน นี่ใจคะ แต่ฉันยังมีคำถามอีกสองสามข้อ" เธอถามดูเอกสารเรียงรายตรงหน้า "นอกจากผู้นำชาติอาหรับแล้ว มีชาติอื่นๆ มาร่วมประชุมด้วยหรือเปล่าคะ"

อาดิแทบไม่เหลือบแฉ่ไปทางคำถามเสียด้วยซ้ำ ชายหนุ่มหันหน้าไปพูดเฉพาะเจาะจงกับซี เจ คันทิงแฮม

"ผู้แทนจากสหรัฐ อังกฤษ เยอรมันและญี่ปุ่น จะเข้าร่วมประชุมด้วย"

คันทิงแฮมยกนิ้ว และมองหน้าหญิงสาวที่เป็นฝ่ายเอ่ยปากถาม "สันนิษฐานว่าผู้ชายที่ไม่ได้มาจากประเทศอาหรับคงพากรรยามาด้วย"

ซิดอาลีเลิกตัวสูง "ก๊องจั้น"

"ลองอย่างนั้น คุณคงต้องการให้บรรดาภรรยาของรัฐมนตรีอาวุโสของบิดาคุณ รวมถึงชายาของท่านเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมด้วย"

"ท่านพ่อฉันมีชายาสามคนแต่จะไม่มีใครคนไหนเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการประชุมในครั้งนี้มีสจอร์แดน แล้วก็จะไม่มีภรรยาของรัฐมนตรีคนไหนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย"

"ขอเรียนถามได้ไหมว่าคุณเบน ฮารี ว่าเพราะอะไร"

"มันเป็นวัฒนธรรมของเราที่ผู้หญิงต้องไม่เข้ามายุ่งกับเรื่องงานของพวกผู้ชาย"

"เข้าใจละ" หญิงสาวหันเสียแล้วหัวเราะ "ให้ตายเถอะคุณเบน ฮารี ตอนนี้ฉันเข้าใจชัดแล้วว่าทำไมคุณถึงต้องการความช่วยเหลือ"

ดวงตาของเขาดูความขึ้นด้วยความเดือดดาล แต่เห็นเพียงแวบเดียวก็สามารถทำให้เจเนวิฟสะท้านเยือกด้วยความกลัวขึ้นมาทันทีอีกทั้งยังมีอะไรที่นึกเดาไปก่อนล่วงหน้าว่าต้องทำลายความสนใจอย่างยิ่งที่กำลังพล่าน อยู่ในเรือนกายของหญิงสาวอยู่ในขณะนี้

ซิดอาลี เบน ฮารีเป็นผู้ชายที่น่าประทับใจเจเนวิฟตัดสินใจจากเรือนร่างที่มีความสูงเกินหกฟุต อาจจะราวๆ หกฟุตสามนิ้ว เนื้อตัวกำยำแน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ คงจะหนักประมาณสองร้อยปอนด์ ผมดำคหนาสลับเรียบร้อย คิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาที่ดำสนิทและเป็นปริศนาส่งให้ใบหน้าดูหล่อเหลาด้ายโอมาร์ ฮารีฟ จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากเข้ายวน สองมือที่วางอยู่บนโต๊ะ ไม่นานฮอกกาที่ตรงหน้ามีสีดำดูแข็งแรง

เขามีอายุสามสิบหกปี เป็นเจ้าของแห่งดัชชีรีดินแดนที่มั่งคั่งด้วยน้ำมันที่มีขนาดใหญ่เท่ากับประเทศคิวบา และเป็นรัชทายาทของท่านซิดเจ้าผู้ครองนคร แม้จะได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์และใช้ชีวิตในฝรั่งเศสมาอีกหนึ่งปี แต่เจเนวิฟก็ไม่คิดว่ารัชทายาทผู้นี้จะคุ้นเคย

กับวิถีชีวิตแบบชาวตะวันตกเอาเสียเลย

อาจเป็นเพราะ อย่างนี้กระมังทำให้เขาต้องมีหนุ่มอังกฤษมาด้วย
ผู้ชายผมทอง ผาสีฟ้าแก้มแดงที่ชื่อรูเพิร์ต แมทธิวส์ ที่ตะแคงว่าอายุคงจะ
มากกว่าซิดอาลี เบน ฮารีประมาณสองสามปี เจเนวีฟทราบว่ายายผู้นี้ไป
ที่ปรีกษาส่วนตัวให้อาลีตอนเด็กเขาอยู่ที่เดมบริดจ์ ครั้นสำเร็จการศึกษาก็
เดินทางกลับไปที่คัธคีรีในฐานะมือขวาที่เป็นทั้งคนสนิทและที่ปรึกษา
ส่วนตัวของเธอ

แมทธิวส์นั่งติดกับซิดอาลี มีเอกสารวางอยู่ตรงหน้า ตอนที่ยายเจเนวีฟ
ฟังข้อสังเกตเรื่องที่ไม่มีความถูกต้องเข้ามาในส่วนในคณะรัฐบาล ของคัธคีรี ซึ่งอาจ
ถือเป็น ข้อบกพร่องของประเทศนี้ ผู้ชายคนนี้ก็เกือบจะกลั้นยิ้มไม่อยู่เลยทีเดียว

แม้ว่ารูเพิร์ต แมทธิวส์อยาก จะยิ้มแต่เจเนวีฟกลับไม่รู้สึกละอาย
หญิงสาวไม่เคยคิดจะเกี่ยงเวลาที่ต้องรับงานหนักๆ แต่ก็เหมือนรู้ว่าคงเป็น
ไปไม่ได้ที่จะร่วมงานกับผู้ชายแบบซิดอาลี เบน ฮารีคนนี้ หากท่านซิดที่
เป็นบิดาของเขามิจะไร้อัลลัยกับบุตรชาย และมีแนวโน้มว่าจะเป็นเช่นนั้น
ก็ไม่น่าแปลกใจที่ทำไมถึงได้มีปัญหาในคัธคีรี

สองเดือนข้างหน้าคงเป็น อะไรที่ท้าทายอย่างยิ่ง

แต่ในความคิดของหญิงสาวบางครั้งก็เหมือนว่า เธอกำลังทำ
สงครามไม่ทางใดก็ทางหนึ่งนับแต่วันแรกที่ลืมตาดูโลก ในฐานะของน้อง
สุดท้องของบ้านและเป็นผู้หญิงคนเดียวที่โตมาพร้อมกับพี่ชายห้าคนที่มักจะ
โดนข่มขู่อยู่เสมอ เธอเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กว่าหากอยากหลุดออกจากมุม
อับก็จะต้องเป็นคนช่างพูดเพื่อจะได้เอาตัวให้รอดและเพื่อพิสูจน์ตัวเอง

ตอนไปสมัครงานที่คันทิงแฮม แทบเลอร์ เรนดัลและคิดค้นเมื่อ
สิบปีก่อน คำถามแรกที่ถูกถามคือ "พิมพ์ติดได้หรือเปล่า" เธอต้องใช้เวลา
สามปีกว่าจะได้เลื่อน จากเลขานุการตัวเล็กๆ ขึ้นสู่ตำแหน่งเลขานุการอาวุโส
ของผู้ช่วยของเขต คันทิงแฮม แล้วก็ได้เลื่อนไปผู้บริหารฝ่ายดูแลลูกค้า

หลังจากนั้นปีหนึ่งเธอได้บริษัทค้าเพชรชั้นนำเข้ามาเป็นลูกค้ารายใหญ่ที่มียอดการจ้างงานมูลค่าหลายล้านดอลลาร์ แล้วจึงได้รับเลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นรองประธานบริษัท

กว่าจะได้ก้าวขึ้นมาถึงขั้นนี้เธอทุ่มเททำงานเต็มที่ และทุกวันนี้ก็ยังคงทำงานหนักเช่นเดิม มาถึงที่ทำงานเจ็ดโมงครึ่งทุกวันและอยู่หลังเลิกงานจนมืดค่ำหลังจากฝ่ายบริหารคนอื่น ๆ กลับกันไปหมด อาหารกลางวันก็รับประทานง่าย ๆ ทำงานไปทานไปส่วนใหญ่ก็แค่ดลบันดาลบิบนะนาวยไปสองสามหยด ไม่เคยรับนัดลูกค้าคนไหนหรือเพื่อนนักธุรกิจคนใดเป็นพิเศษ

ซึ่งในตอนที่ถึงแม้จะสนุกกับความท้าทาย แต่ก็ใจหายที่จอห์น แรนต์ลอมบหมายให้ต้องมารับผิดชอบลูกค้าจากดัชชีริยา

"คุณเหมาะจะมารับผิดชอบรายนี้แทนผม" เขามอบ "คุณเคยอยู่ในโมริออคโคและดูนิเซียนี้มา รัฐธรรมนูญยอมรับดีกว่าพวกเราคนไหน"

เป็นความจริงที่เธอเคยอยู่ในสองประเทศนั้นมาก่อน แต่ก็มิอะไรหลายอย่างที่เจเนวิฟยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับโลกของชาวอาหรับ

ชั่วสองชั่วโมงหลังจากนั้น อาดี เบน ฮาจิริงใจถามคำถามกับพวกผู้ชายโดยตรง แต่ก็กลายเป็นเจเนวิฟที่เป็นคนอ้าปากตอบเสียส่วนใหญ่ ในเมื่อข้อมูล รายละเอียดและตัวเลขของโครงการของดัชชีริยาอยู่ในมือของเธอ ก็เลยกลายเป็นเธอที่ตอบคำถามเกือบทั้งหมด

"ในดัชชีริมีโรงแรมที่เพิ่งสร้างใหม่" เธอถาม "พอจะรองรับผู้เข้าร่วมประชุมและภรรยาได้ทั้งหมดไหมคะ"

"โรงแรมดัชชีริมีทั้งหมดสามร้อยห้าสิบห้องกับห้องสวีทอีกร้อยห้อง ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์อย่างหรูและพนักงานก็ได้รับการฝึกมาอย่างดี" อาดีบอก

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ "งั้นก็ไม่ต้องกังวลเรื่องที่พัก แต่จัดเตรียมผลไม้และดอกไม้ไปไว้ในห้องต่างๆ เท่านั้น" เธอวาดตามองรายละเอียด

ในเอกสารตรงหน้า "แต่ยังต้องเตรียมกำหนดการให้คุณสุภาพสตรีที่ติดตามสามี พวกหล่อนอาจจะอยากไปเยี่ยมชมโรงพยาบาลหรือโรงเรียนของคุณแน่ๆ" เจนวิฟทำท่าลังเล "โรงเรียนที่นั่นเป็นแบบสหศึกษาหรือเปล่าคะ คุณเบน ฮารี"

ชายหนุ่มส่ายหน้า "เด็กผู้ชายก็ไปโรงเรียนชาย ส่วนเด็กผู้หญิงก็ไปโรงเรียนสตรี"

"แล้วพอมัธยมปลายกับมหาวิทยาลัยยังแยกแบบนี้อยู่หรือเปล่าคะ"

"ไม่ได้แยกแล้วละ เพราะเด็กผู้หญิงในคหบดีของเราจะได้รับการศึกษาแค่อายุสิบสาม"

หญิงสาวเด็กตัวน้อยๆ "เข้าใจละ"

อาลีทำเสียงคำรามเบาๆ ในลำคอ มือใหญ่วางราบอยู่บนโต๊ะ ดวงตาสีเข้มมองหน้าหญิงสาวอย่างไม่พอใจก่อนจะพูดต่อ

"ในประเทศของเรา ไม่เห็นเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้หญิงต้องได้รับการศึกษาในระบบไปจนถึงขั้นสูง หน้าทีของพวกนางมีแค่สนองความต้องการของสามีและดูแลเด็กๆ เท่านั้น"

ปลายนิ้วเรียวยาวเคลือบสีสวยของหญิงสาวเคาะเบาๆ ที่โต๊ะ

"แล้วพวกพิพิธภัณฑหรือห้องสมุดล่ะคะ คุณเบน ฮารี"

"ห้องสมุดในกรุงคหบดีเต็มไปด้วยหนังสือที่เลือกสรรมาอย่างพิถีพิถันที่สุดแห่งหนึ่งในละแวกกลาง พพิธภัณฑแห่งชาติของเราก็มุ่งเน้นประวัติศาสตร์และศิลปะ ของคหบดีกับพวกอาหรับมากกว่าศิลปะของชาติตะวันตก เราภูมิใจในวัฒนธรรมของเรามากกว่าวัฒนธรรมต่างชาติ" เขาหันไปหาคนนั่งแถม "พอส่วนตัวบริษัทคุณไปถึงคหบดี ก็จะได้เห็นวัฒนธรรมอันเข้มงวดของชาติเรา คุณคนนั่งแถม"

"ครับผมแน่ใจว่าต้องเป็นเช่นนั้น เอ้อ...คุณเบน ฮารี" คนนั่งแถมกระแอมกระไอ "มิสเตอร์แรนดัลวางแผนว่าจะไปเองแต่ก็เกินไปไม่ได้เสีย

แล้ว ดังนั้นมิสจอร์แดนก็เลยรับงานแทนครับ”

อาลิสู้ดลมหายใจแรงแต่ก่อนจะได้พูดอะไร คันนิ่งแฮมก็ป็นฝ่ายพูดต่อ

“บิดาของมิสจอร์แดนเคยทำงานให้รัฐบาลของประเทศในรีโอเดจาเนโรและตูนิเซีย เธออาศัยในสองประเทศนี้มาหลายปีทีเดียว เข้าใจระบบธรรมเนียมประเพณีของอาหรับได้ดีกว่าผมหรือผู้บริหารคนอื่น ๆ ในบริษัทมาก เธออยู่ในวอชิงตันตอนบิดาโอนไปทำงานที่นั่นภายหลังจากมรดาของเธอเสียชีวิต และช่วงที่ยังเป็นเด็กสาวก็รับเป็นเจ้าภาพช่วยงานบิดาอยู่บ่อยๆ ไม่เพียงแต่คุ้นเคยกับชนบประเพณีของตะวันออกกลางเป็นอย่างดีเท่านั้น แต่เธอยังมีความรู้ในด้านพิธีการทางการทูตเป็นอย่างดีอีกด้วย”

คันนิ่งแฮมหันมายิ้มให้หญิงสาวที่กำลังเลิกคิ้วไล่หน้าเขาไม่สนใจกับอาการทำตาโตของเธอและยังพูดต่อ

“ในความเห็นของผมเธอเหมาะสมที่จะช่วยคุณเตรียมการประชุมในครั้งนี้เป็นที่สุด”

“แต่เธอเป็นผู้หญิง!”

น้ำเสียงของเขาเหมือนข้อกล่าวหามากกว่าจะเป็นประโยคบอกเล่าธรรมดาๆ เจนนิฟหันขวับไปจ้องหน้าอาลิส เบ็น ฮารี และเขาก็หันมาจ้องหน้าเธอเขม็งเช่นกัน!

ก็แค่ผู้หญิง! อาลิสิดในใจอย่างตื้นเขิน ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบผู้หญิงนะ ที่จริงก็ชอบอยู่หรอก ผู้หญิงเป็นสัตว์โลกที่น่ารักน่าใคร่ เป็นเครื่องประดับหน้าห้องในอ้อมแขนผู้ชาย เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งหากผู้ชายต้องการเด็กๆ และเป็นความบันเทิงบนเตียงนอนอย่างไม่มีสิ่งใดทดแทนได้ แต่เท่าที่เขานิยมชมชอบโดยไม่มีวันเปลี่ยนก็คือ ผู้หญิงที่ดีคือผู้หญิงที่ไม่มีปากเสียง...

ชายหนุ่มขยับปากแต่ก่อน จะหันได้พูดอะไร คันนิ่งแฮมก็เลื่อน

เก้าอี้ถอยหลังและพูดขึ้นว่า

"ผมคิดว่าวันนี้เราคุยรายละเอียดกันพอสมควรแล้ว พงษ์นี่ค่อย
คุยเรื่องที่ค้างอยู่ คืนนี้ผมกับภรรยาต้องไปร่วมงานเลี้ยงกับท่านรองเลขา-
ธิการชาวญี่ปุ่นที่ยูเอ็นครับ มิสเตอร์เบน ฮาจิคงจะเป็นคำคืนที่น่าตื่นตา
ตื่นใจ...ผมอยากเรียนเชิญคุณไปงานกับเราด้วย"

อาลิฟยกหน้าน้อยๆ "ขอใจ มิสเตอร์คันทิงแฮม อันยินดีจะไป
ร่วมงาน"

"งั้นก็เยี่ยมเลย มิสจอร์แดนจะ ไปรับคุณตอนหุ่สี่สิบห้า เราจะรับ
ประทานอาหารค่ำกันก่อนแล้วค่อยเลยไปงานเลี้ยง" คันทิงแฮมหันไปทาง
ผู้ชายชาวอังกฤษ "ผมจะยินดีมากหากคุณไปกับเราได้มิสเตอร์แมทธิว"

รูเพิร์ตมองหน้าอาลิฟกับเจนนิเฟอร์ดับไปมา สิ้นน้ำยังมีร่องรอย
ขบขันแบบเดิมที่มีตลอดเวลาการประชุม แต่ก็พูดขึ้น

"คุณมีน้ำใจมากครับมิสเตอร์คันทิงแฮม แต่เย็นนี้ผมมีงานหลาย
อย่างที่ต้องทำให้เรียบร้อย บางทีอาจไป โอกาสหน้าก่อนที่เราจะเดินทาง
กลับ"

"ก็ได้ครับ" คันทิงแฮมบอกพร้อมพยักหน้า "คุณเบน ฮาจิ พักอยู่
ที่เซนต์ เรจิส" เขาหันไปบอกเจนนิเฟอร์ "ผมจองมือค่ำไว้ที่ลูแอส"

และถึงคันทิงแฮมจะยังยิ้มแผ่หน้าเสียงหนักๆ ในคำพูดที่หญิงสาว
รู้จากประสบการณ์มันหมายความว่า นี่ถือเป็นเรื่องจริงจังมากนะเจน
เป็นเรื่องจำเป็น ดังนั้นห้ามเถียง

ลูกค้าชั่วฉกรรจ์นี้เป็นลูกค้าระดับด้านเหรียญ เธอก็เลยจำเป็น
ต้องทำตามที่ได้รับคำสั่งทุกประการ

วินาทีที่เดินออกจากลิฟต์อาลิฟก็เห็นเธอในทันที หญิงสาวหยุดยืน

หน้าแผนกต้อนรับ เห็นชัดว่ากำลังบอกให้พนักงานโทรไปที่ห้องของเขา เธอยื่นหัตถ์ข้างให้ ชิดอาลิจึงมองเรือนร่างในชุดหรูหรา ลวดลายฉูดฉาดในเนื้อผ้าแบบกสิภจัมเบรฟที่บ่าข้างหนึ่ง ส่วนบ่าอีกข้างเปลือย แสงไฟในห้องลือบบัซซ์ผิวของเธอเป็นสีนวลผ่อง

หญิงสาวหมุนตัว เหลือบมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าก่อนจะพูด

"ฉันให้รถสิมูชีนรออยู่แล้วละ"

กลิ่นน้ำหอมบางเบาจากตัวเธอช่างให้ความรู้สึกแปลกๆ กลิ่นหอมจางจางราวควันบางๆ อบอวลอยู่ในรถสิมูชีนที่ผบแผ่ภายในอย่างหรูหรา น้ำเสียงของหญิงสาวสอนให้พูดว่า

"หวังว่าคุณคงพอใจกับภัตตาคารที่เราจองไว้ล่ะนะ" เสียงนุ่มๆ สูงๆ

ตำรวจเสียงดนตรี แต่ก็ไม่มีความเป็นกันเองแม้แต่น้อย

เขานึกสงสัยอยู่ในใจว่าเธอมีคู่รักหรือไม่ ผู้ชายประเภทไหนถึงจะตีฝ่าท่าทางปึงเข้าถึงตัวเธอได้และมองเธอด้วยแววตาหลงใหล เขากามตัวเองเช่นกัน ขณะแอบสังเกตรายละเอียดของเธอยู่เงียบๆ

ในความคิดคำนึง...อาลิก็เฝ้าภาพเธอนอนหงายบนแพรเวณเนื้อเนียน เรือนผมสีทองดั่งสีสายฝน แผ่กระจายอยู่บนหมอน เรือนร่างอาบแสงนวลของพระจันทร์ยามราตรีในคันทรี

เนื้อผิวของเธอเคลือบเงาขึ้นมาโดยไม่คาดคิด นึกกันต่ำเบาๆ เป็นภาษาคันทรี นี่เขาไม่ได้นิยมชมชื่นแม่สาวที่นั่งอยู่ใกล้ๆ นี่สักหน่อย...มีแต่จะหมั่นไส้...แต่ความคิดในใจเรื่องการครอบครองตัวเธอช่างส่งผลให้เกิดความผิ่ผ่นแปลกๆ รุนแรงภายในเรือนกาย

ช่วงที่นั่งรับประทานอาหารเย็น เขาก็จับตามองเธออยู่ตลอดเวลา มองนิ้วเรียวยาวที่จับแก้วไวน์ ริมฝีปากแดงอำจากไวน์แดง เธอช่างเจ้ากี้เจ้าการและช่างออกความเห็นเสียเหลือเกิน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาจะเกลียด

จงซังในตัวผู้หญิง แต่กระนั้นก็ยังอดมองเธอไม่ได้ นี่ก็หมั่นไส้จนอยากจะ
ช้ำเบาๆ ที่บาเนียนๆ นั้นสักครั้ง

ให้ตายเถอะแม่ผู้หญิง! อาติเป็นหน้าจากหญิงสาว หัน ไปให้ความสนใจ
สนใจกับเรื่องที่มีสขิสต์นั่งแสม ผู้หญิงผมแดง น้ำเสียงนุ่มและกิริยา
ท่าทางเป็นผู้ดีที่กำลังพูดอยู่ หล่อนเล่าว่าเคยไปอียิปต์และชอบที่นั่นมาก

"คงอย่างนั้นน่าจะลองไปคัซซิริของเราบ้างสักวัน" อาติบอกหล่อน
"ถึงจะเป็นประเทศเล็กๆ แต่ก็สวยงามมาก ฉันคิดว่าคุณคงชอบประเทศ
ของเรา"

"มีนักท่องเที่ยวเข้าประเทศของคุณมากไหมคะ" เจเนวีฟถาม

"น้อยมาก"

"พวกสุภาพสตรีที่ติดตามสามีมาประชุมคงอยากจะไปเที่ยวชม
กันบ้าง พวกที่พักทางด้านนอกเมืองเป็นอย่างไรบ้างคะ"

"พอมืออยู่บางผา"

"แม้แต่แถวชายหาดหรอกคะ"

"เกรงว่าจะเป็นอย่างนั้น"

"แล้วทะเลทรายล่ะคะ มีโรงแรมกลางทะเลทรายหรือเปล่า"

อาติสั่นศีรษะ "ฉันมีเรือนพักอยู่ด้านริมทะเลทรายซาฮารา ขนาด
กว้างพอสมควร"

"พอสมควรนี้ประมาณเท่าไรคะ"

"ก็สามสิบห้อง"

"คงรองรับคุณผู้หญิงพวกนั้นได้ แต่อาจจะต้องเตรียมอะไรเพิ่ม
อีกเล็กน้อย"

"ผมบอกคุณแล้วว่าเจเนวีฟเป็นคนที่ต้องไปคัซซิริ" ดันนิ่งแสม
พูดขึ้นมา

เป็นไปไม่ได้แน่นอน คัซซิริเป็นประเทศของผู้ชาย บิดาของเขา

คงจะเป็นลมหายใจหลังตื่นไปแน่ๆ หากเขากลับไปห้อมแม่อีกทีไปช่วย
เตรียมการประชุมสัมมนา แล้วไหนจะ...อาดิเกือบขี้นออกมา เพราะเจ้า
ความคิดเรื่องที่เจเนวิฟ จอร์แดนไปอยู่ในคัซศิริเป็นเรื่องแปลก อาดิเกือบ
ไม่หันได้ละหน้าเรื่องนี้แต่ก็พูดขึ้น

"หากเธอเดินทางเข้าไปในคัซศิริ อันคาดหวังให้เธอทำตามกฎ-
เกณฑ์ที่ผู้หญิงคัซศิริของเราปฏิบัติ ตามธรรมเนียมเธอจะต้องไปอยู่ใน
ฮาเร็มกับผู้หญิงของฟานพ่อในวัง"

"เข้าฮาเร็มเชียวเหรอ" สีน้าและน้ำเสียงของคันทิงแสมเหมือน
ขยาย "คุณจะให้เจเนวิฟเข้าไปอยู่ในฮาเร็มหรือครับ" สีน้าพรันพริ้งของ
เขาจางหายก่อนจะหัวเราะขลุ่ยลั่นในลำคอ "เป็นความคิดที่น่าสนใจดี
เหมือนกันนะ"

"แต่เธอจะมีที่พักส่วนตัวเป็นสัดส่วน" อาดิขยายความ

คันทิงแสมหันขวับไปทางเจเนวิฟที่โมโหเดือดร้อนมาทันที ก่อนจะ
พูดด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกยิ่งกว่าก่อนน้ำแข็งในเครื่องดื่มเย็น อียบของ
โรสแมรี่ คันทิงแสม

"อันจะไม่ยอมทนพักอยู่ใน..." น้ำเสียงเธอเหมือนอัดอั้นด้วยการ
ข่มอารมณ์กับคำ "...ฮาเร็มของคุณ" หญิงสาวยัดใจใส่ตรงและมองผาคันทิง
แสม ก่อนจะหันไปมองอาดิ และพูดต่อ "อันจะไม่ยอมอยู่ในฮาเร็มเป็น
เด็ดขาดคุณเบน ฮารี"

"ที่นั่นเป็นที่ผู้หญิงของฟานพ่อของอันอาศัยอยู่" บอกด้วยน้ำ
เสียงเย็นชาท่าทางผดุงการ

"อันยินดีไปพักในโรงแรมมากกว่า"

"แต่ตลอดเวลาที่อยู่ในคัซศิริอัน ต้องการให้เธอพักในฮาเร็ม"
ดวงผาสีเข้มลุกเรื่องด้วยความโกรธกรุ่น ดวงเข็ดผรกรวกับจะประกาศ
สงคราม

เจนวีฟจ้องหน้าเขาอย่างไม่ลดละเช่นกัน ดวงตาสีเขียวปะทะกับดวงตาสีเข้มอย่างที่ไม่มีการยอมใคร

"ฉันจะไม่ยอมอยู่ในฮาเร็ม" เธอย้ำประโยคเดิม

หญิงสาวจำไม่ได้ว่าตนเองเคยโกรธถึงขนาดนี้มาก่อนหรือไม่ อาดี เบน ฮารี เป็นคนที่สุดท้ายจะหนักจริงๆ นับตั้งแต่ศักราชที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีดำสนิท ไหลลงไปตามเรือนกายกระด้างจนถึงเอวสอบและลำขายาวอย่างไม่น่าเชื่อ อีสาที่มาจากสังคมตะวันตกที่ผู้ชายเป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียว สังคมที่ผู้หญิงต้องคอยก้มหัวให้ อีกทั้งยังต้องเจียมเนื้อเจียมตัวอยู่แต่ในฮาเร็ม!

เชื่อ บางทีพวกนั้น อาจจะชอบก็ได้ แต่เธอคงสนใจผายแน่ๆ หากต้องไปอยู่ในนั้น ไม่รู้จะไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะพักในโรงแรมให้ได้

"คุณสองคนค่อยตกลงเรื่องที่พักกันเองก็แล้วกันเวลาที่เดินทางไปฝั่งคีรี" คันทิงแสมเป็นฝ่ายสรุปเพราะรู้ว่าเจนวีฟกำลังโกรธจัด "ในเมื่อเหลือเวลาอีกแค่สองเดือนเท่านั้น" และเพราะเขาต้องการรวบรวมข้อมูลต่างๆ ให้เรียบร้อยก็เลยพูดขึ้นว่า "เป็นว่าสรุปกันตามนี้ละครับ เจนวีฟจะเป็นคนเดินทางไปคีรี"

และหญิงสาวก็รู้ดีว่าเธอคงต้องเริ่มจัดกระเป๋าเดินทางแน่นอน

ห้องที่จัดเลี้ยงนั้นสว่างไสวด้วยแสงไฟและประกายวูบวาบจากแขกที่มาในงาน ริสแมรีและซีเจียนนำหน้าเจนวีฟและอาดีอยู่ในแถวที่รอกล่าวักหยาบเจ้าของงาน เมื่อสองคนนั้นขยับไปอีกทาง เจนวีฟจึงหยุดอยู่ตรงหน้าท่านรองเลขาธิการชาวญี่ปุ่น

"ดิฉันขออนุญาตแนะนำให้คุณรู้จักกับเจ้าชายอาดี เบน ฮารี จากคีรีคะท่าน" หญิงสาวกล่าว "เจ้าชายเบน ฮารี เพคะ นีคือมิสเตอร์โยชิโร ชูโมโตะ"

"กระผมกำลังจะไปประเทศของท่านเดือนตุลาค่ะครับ เจ้าชายเบน ฮารี" มิสเตอร์ชูโมโตะกล่าว "อยากให้อ่านนั้นมาถึงใจ" เขาหันไปทางผู้หญิงมีเสน่ห์ที่ยืนข้างๆ "ขออนุญาตแนะนำภรรยา เธอจะติดตามกระผมไปที่คัสติร์ด้วย และผมหวังดีว่าเธออยากจะเห็นบ้านเมืองของท่านและอะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่างเลยทีเดียว"

อาดีค้อมกายรับการทักทายจากมิสซิสชูโมโตะที่ยืนมือออกมา "อันยินดีอย่างยิ่งที่จะได้มีโอกาสพบท่านที่วรมบ้านเมืองของเรา"

"อันขอบคุณแล้วว่าพวกภรรยาจะต้องติดตามสามีไปร่วมประชุมที่คัสติร์แน่ๆ" เจเนวิฟพึมพำเบาๆ เมื่อทั้งสองเคลื่อนออกจากแควรีเซฟชั่น "เชื่อนี้แหละว่ามันต้องสำคัญสำหรับชายาของบิดาคุณ...อย่างน้อยก็สักคนหนึ่ง อีกทั้งภรรยาของรัฐมนตรีในรัฐบาลของท่านที่ควรจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมบางอย่างของการประชุม"

เจเนวิฟหยุดพูดหันไปหยิบแขนแป้นที่จัดเรียงอยู่ในภาดมาสองแก้วส่งแก้วหนึ่งให้เขา ขณะก้มจับแขนแป้นในแก้วของตน หญิงสาวเหลือบตามองสบตาชายหนุ่ม

"แล้วคุณเองมีภรรยาก็คนละ คุณ เบน ฮารี"

"อันยังไม่ทันตัดสินใจเลยว่าจะแต่งงาน มิสจอร์แดน"

"แล้วพอตัดสินใจ จะมีสักกี่คนล่ะคะ"

"ศาสนาของเราอนุญาตให้มีได้ถึงสี่คน"

"แล้วจะมีให้ครบทั้งสี่คนไหมคะ คุณเบน ฮารี"

ชายหนุ่มเกือบพลอดหลุดปากไปว่าหากผู้หญิงในคัสติร์พูดมากเหมือนเธอละก็ เขาคงไม่มีวันแต่งงานเป็นแน่ แต่แทนที่จะพูดเช่นนั้นชายหนุ่มกลับบอกไปว่า

"เป็นความเชื่อส่วนตัวของอันว่าภรรยาคนเดียวก็คงจะพอให้ผู้ชาย

รับมือได้ พอถึงเวลาอันก็จะแต่งงาน และจะแต่งงานแค่ครั้งเดียว"

ชีวิตอาติกวาดตามองไปรอบๆ ห้องที่เต็มไปด้วยผู้คนหลายชาติหลายภาษาที่กำลังพูดคุยกัน จับตามองคู่หนึ่งที่อยู่หน้าสนใจ เขาพยักพยัดไปทางคนคู่นั้นก่อนจะพูดกับหญิงสาว

"อันพอจะเข้าใจว่าในวัฒนธรรมอย่างนี้ก็ดูเข้าท่าดีที่ภรรยาออกงานคู่กับสามี"

เจนนิเฟอร์ยิ้ม "นั่นคือมิสซิสซูพราณี นายกรัฐมนตรีหญิงแห่งคาพิสถาน สามีท่านออกงานคู่กับภรรยา"

"เขา เป็นฝ่ายออกงานคู่กับหล่อนหรือก็" อาติส่ายหน้าเล็กน้อย "โลกมันกลับตาลปัตรไปแล้วจริงๆ แล้วฉันก็ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงแบบนี้"

ดนตรีออเคสตราวงเล็กๆ เริ่มบรรเลงเพลงอยู่ตรงมุมห้อง มีสองสามคู่เริ่มออกไปเล่นรำวงขณะที่อาติเดินนำหญิงสาวไปยังเก้าอี้ขนาดสองที่นั่ง หญิงสาวหย่อนกายลงนั่งและเหลือบตามองเขาก่อนจะเอ่ยถาม "เล่าเรื่องมารดาของคุณให้อันฟังหน่อยสิคะ ท่านเป็นชายาคนแรกของบิดาของคุณหรือเปล่า"

ชายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ "ท่านแม่เสียชีวิตตอนคลอดฉัน"

"โอ อันเสียใจด้วยค่ะ" เธอแตะแขนเขา "ยกโทษให้อันด้วยที่ถามเรื่องนี้ขึ้นมา"

ชายหนุ่มเหลือบมองมือสาวงามที่แตะเขาชั่วคราว เป็นครั้งแรกนับแต่ได้รับการแนะนำให้อยู่จกกับเธอเมื่อเช้า ที่น้ำเสียงของเธอมีความอ่อนโยนแฝงอยู่ ดวงอาทิตย์ที่เปล่งแวววาวเหนือใจ ทำให้เขาถึงแก่ตะลึงงันเมื่อเห็นว่าเจ้าหญิงน้ำแข็งก็อ่อนไหวเป็นกับเขาเหมือนกัน

"แล้วบิดาของคุณก็แต่งงานใหม่หรือคะ"

อาติจิบแชมเปญ "ท่านแต่งงานใหม่หลังจากท่านแม่เสียชีวิตประมาณปีหนึ่ง เมล็ดผ้าชายาคนที่สองมีลูกสาวให้ท่านพ่อหกคนก่อนที่นางจะเสียชีวิต"

ชีวิต แต่ห้องๆ ก็แต่งงานกันไปหมดทุกคนแล้ว คนหนึ่งแต่งงานไปกับชาว
อียิปต์ ที่เหลือแต่งงานไปกับชาวซาอุดีอาระเบีย หลังจากนั้นท่านพ่อก็แต่งงาน
อีกสามครั้ง อันมีน้องสาวที่โง่ๆ กันหมดแล้วอีกห้าคน น้องชายอายุแปด
ขวบคนหนึ่ง แล้วก็น้องสาวฝาแฝดสองคน"

รอยยิ้มบางๆ ปรากฏบนเรียบปากของหญิงสาว "ท่านพ่อของคุณ
นี้เก่งเกินชายจริงๆ"

"ผู้ชายตัวดีจริงๆ แบบนี้ทุกคน" อาลีวางแก้วแชมเปญในมือ "อัน
อยากเล่นรึ"

ก่อนหญิงสาวจะหันได้ตอบ ชายหนุ่มก็วิ่งเธอมาขึ้นเตียง มือข้าง
หนึ่งประคองแผ่นหลังของหญิงสาวก่อนจะพาเดินนำไปยังคู่อื่นๆ ที่กำลัง
เล่นรำกันอยู่

เมื่อเขาโอบแขนและจ้องเธอเข้ามา ใกล้เคียง หญิงสาวเห็นหลังวบ แม้
จะรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีพละกำลังแต่คิดไม่ถึงว่าเนื้อตัวจะผิวนวลด้วยกลิ่น
เนื้อจนน่าใจหาย เจเนวีฟตัวร้อนผ่ากับความมืดใกล้อีกทั้งร่างกายที่เสียด
สีกัน มือใหญ่อุ่นๆ ที่ประหับบนแผ่นหลังและเลื้อยสู่ม้วนขนสั้วที่ตีเบาๆ
อยู่ข้างแก้ม

ทั้งสองเคลื่อนไหวไปตามจังหวะเพลง ร่างกายขยับไหว สะโพก
เสียดสีไปมาท่ามกลางเสียงดนตรีเธอเหลือบมองหน้าเขา ลมหายใจติดขัด
กับแวตาสีกล้ำ มิดครีမ်เป็นปริศนาที่จ้องมองมาด้วยความเร้าร้อนจน
เกือบทำให้ผวา เจเนวีฟพยายามจะหลบตา แต่แวตาสีของเขาคล้ำแรง
พอกับอ้อมแขนที่กักตัวเธอไว้

กระแสดนตรีร้อนๆ พลุ่พลุ่ผ่านในกายของอาลี คล้ายผู้คนในห้อง
จะหายหน้ากันไปหมดสิ้น เหลือเพียงเขาและแม่สาวคนนี้ ที่กำลังแหงน
มองเขาด้วยดวงตาใสแจ้วราวน้ำทะเลในคืนดี

เขากระชับอ้อมแขนจนทรวงอกอบเบียดกับแผ่นอกกว้าง รับรู้ถึง

เขียวขย่าวที่เลียดสีหอนชาของเขาจนกลายเป็นความหวานอย่างสุด-
แสน แต่กระนั้นก็ยังไม่วอนมดลายอ้อมแขน เขียงทอดถอนใจอีกอึกหลุด
รอดจากเขียวปากหญิงสาวตอนที่เขาชบหน้าแนบเรือนผมสีทองของเธอ

เขาไม่ชอบหน้าแม่สาวคนนี้ ไม่นั่นใจด้วยซ้ำว่าอยากให้เธอไป
ดัดจริตหรือไม่ แต่กำหนดผลมาอธิบายไม่ได้ว่าทำไม ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขา
ลุกเป็นไฟ

แล้วก็คิดว่ามันน่าตื่นเต้นเพียงใดหากจะปั้นแม่สาวคนนี้เสียใหม่
ให้เป็นในแบบที่ควรจะเป็น สงบปากสงบคำ อ่อนน้อมถ่อมตนและเป็นคน
น่ารักน่าเอ็นดู

ใช่แล้ว น่ารัก

ชายหนุ่มหันหน้าและเพราะอยากจะทดสอบเธอ จึงขบฟันไป
เบาๆ ที่หลังใบหูของหญิงสาวและสอดปลายลิ้นเข้าไปด้านใน

เสียงแม่สาวคนนี้สุดลมหายใจแรง เนื้อตัวสั่นเทา

ก่อนจะผละห่างจากเขา ใบหน้าแดงก่ำ ดวงตาลุกวาวด้วยความ
โกรธ

"ต้องขอโทษด้วย" อาลีบอกหน้าตาเฉย "สงสัยเป็นเพราะแถม-
เปลี่ยนแน่ๆ ฉันไม่คุ้นกับการดื่มของมีเมาพวกนี้"

แต่เขารู้ดีว่าไม่ใช่เพราะแถมเปลี่ยน แต่เป็นเพราะแม่สาวเจนนีฟ
จอร์แดนต่างหากที่ทำให้เขาประพฤติกิริยาที่ไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน

ชายหนุ่มนึกถึงระยะเวลาสองเดือนข้างหน้ายามที่เธออยู่ใน
ประเทศของเขา ในป่าเริ่มของวังหลวงที่โกลั้ดเค่มืออ้อม ตอนเดินข้าม
ห้องตรงไปหาด้านข้างแอมที่เย็นคอยอยู่นั้น

รอยยิ้มอันดีกลับผุดวาบที่ริมฝีปากของอาลี...

แม่สาวคนนี้จะไปประเทศของเขา

และในถิ่นของเขา...ทุกอย่างย่อมมีทางเป็นไปได้แน่นอน

โทรศัพท์จากบิดาเรียกเข้ามาตอนกลางดึก

"มีปัญหาแล้ว" เสียงท่านซีดเธอร์ฮัน เบเน ฮาจิ ดังมาตามสาย "เจ้าซีดโอมาห์ ฮายัจ ฟาละห์ มันก่อการปฏิวัติ แก่ต้องกลับมาเดี๋ยวนี้"

"ท่านพ่อ" อาลีกดสวิทช์โคมไฟหัวเตียง "สั่งกองกำลังเตรียมพร้อมหรือยังฮอรับ"

"ตั้งแต่เช้า ให้สกัดพวกปฏิวัติไว้ให้ได้" บิดาของเขาสบกลเสียงเบา "อย่าให้ชาวजूวให้ได้เขียนอะอาลี ต้องไม่มีอะไรมาทำให้การประชุมมีปัญหา...ถือเป็นเรื่องสำคัญมาก"

"ฮอรับท่านพ่อ ลูกจะออกจากนิวยอร์กพรุ่งนี้เช้า"

"ดี พ่อจะได้สบายใจหน่อยหากแกอยู่ด้วยที่นี่ แล้วนี่จัดการตกลงกับบริษัทประชาสัมพันธ์เรียบร้อยแล้วใช่ไหม พวกนั้นจะส่งใครมาหรือเปล่า"

"เรียบร้อยแล้วฮอรับ"

"ได้เจอแรนดัลล์แล้วใช่ไหม"

"ไม่เจอฮอรับ เขาอยู่ระหว่างลาพัก แต่บริษัทจะส่งคนใหม่มาแทนคนมาแทนชื่อจอร์แดน"

"เออ งั้นก็พามาด้วยเลย ให้เขานั่งเครื่องบินมากับแกพรุ่งนี้เลย"

"ฮอรับท่านพ่อ"

เมื่อทั้งสองกล่าวคำลา อาลีวางหูโทรศัพท์กลับเข้าที่และหยิบสมุดโทรศัพท์ขึ้นมาเปิด เมื่อพบชื่อ จี จอร์แดน ก็หมุนเบอร์โทรศัพท์ของ จี จอร์แดน

ในทันที

สิ้นเสียงกริ่งครั้งที่สองหญิงสาวก็คว้าหูโทรศัพท์และพูด "ฮัลโล"

ด้วยน้ำเสียงอุныเขียวปนความม่วน

"นี่คืออาลี เบน ฮารี ขอโทษด้วยที่ต้องปลุกเรอกกลางดึก"

"ก็ไม่งแล้วล่ะ"

"ใช่สามเศษๆ"

"แล้วมันเรื่องอะไรถึงห้อง..." น้ำเสียงของหญิงสาวเริ่มระงระไว

"มีอะไรอะไรหะคะคุณเบน ฮารี"

"อันเพิ่งได้รับโทรศัพท์จากท่านพ่อ แจ้งว่ามีเรื่องยุ่งๆ ที่บ้าน เรา
ต้องเดินทางกันพรุ่งนี้เช้าแล้วล่ะ"

"แต่จิง ยังมีอะไรอีกฝั่งหลายอย่างที่ต้องคุยกัน"

"ก็ไปคุยกันต่อในเครื่องบิน"

"อันมีแผนจะ..." อาลีได้ยินเธอชะงักก็ก็ "คุณพูดว่าไงนะคะ เรื่อง
เครื่องบินนะ"

เขาได้ยินเสียงเธอพูดลุกขึ้นนั่งบนเตียง ทำให้เ็นภาพวาดภาพว่าเธอ
คงต้องหยิบหมอนมาหนุนหลังนั่งฟังเสียงและเอื้อมไปเปิดไฟหัวเตียงเป็น
แน่ นี่ก็สงสัยว่าเธอสวมอะไรนอนและเห็นภาพเธอในชุดนอนผ้าเนื้อเนียน
สลิมลูกไม้สวยงามขึ้นมากในทันที

มือที่กำหูโทรศัพท์ของเขาเกร็งขึ้น

"พรุ่งนี้ฉันยังไม่ได้อะ" บอกเขาเสียงเบา

"ทำไมล่ะ คิดว่าเธอมีหนังสือเดินทางอยู่แล้วแน่ๆ"

"มีแล้วล่ะ แต่ฉันต้องจัดกระเป๋า มีงานค้างในออฟฟิศที่ต้องทำให้
เสร็จเรียบร้อย เอกสารที่ต้องถือไปด้วย แล้วไหนยังจะต้องจองตั๋วเครื่องบิน"

"เครื่องบินของอันกับนักบินเตรียมพร้อมรออยู่ที่สนามบินเดี๋ยว
แล้วเรียบร้อย สามารถขึ้นบินได้ภายในหนึ่งชั่วโมงที่แจ้งล่วงหน้า"

"คุณมีเครื่องบินส่วนตัวด้วย"

"แน่นอน" อาลีแปลกใจที่เธอไม่น่าถามออกมาเช่นนั้น "มีเรื่องด่วนที่ฉันต้องรีบกลับถึงคหบดีโดยเร็วที่สุด ไปจัดการอะไรต่อมิอะไรที่ออฟฟิศ เธอให้เรียบร้อยแล้วฉันจะไปรับตอนห้าโมง เราจะออกเดินทางตอนหกโมง และน่าจะถึงโรมราวๆเที่ยงคืน"

"โรมหรือคะ" เจเนวีฟเอนกายพิงหมอน มันรวดเร็วเกินไป เธอมีเรื่องสำคัญในที่ทำงานที่ต้องเข้าไปจัดการให้เรียบร้อย มิฉะนั้นเธอจะเป็นสิบอย่างที่ต้องให้แล้วเสร็จก่อนเดินทาง โหนจะต้องไปซื้อของ จัดกระเป๋า ไปหาผม และยังต้องไปหาเล็บอีกด้วย

"ฟังนะคะ" เธอเอ่ย "ฉันจะต้องไปอยู่ที่คหบดีถึงสองเดือน ฉันไม่สามารถเดินทางกะทันหันแบบนี้ได้"

"ต้องได้สิ" บอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"ฉันต้องซื้อปิ่นก่อน"

"อยากได้อะไรก็ไปซื้อเอาในโรม"

"ฉันบินตามคุณไปสุดสัปดาห์นี้ดีกว่า"

"แต่ฉันต้องการให้เธอไปพร้อมกันพุงนี้"

ให้ผายเถอะผู้ชาย! เจเนวีฟหุบกำปั้นกับที่นอน ขนาดตอนอยู่ที่นี้เขายังเป็นแบบนี้ แล้วพออยู่ในบ้านตัวเองจะร้ายกาจขนาดไหน ความคิดนั้นสร้างความกังวลให้หญิงสาว เธอกำลังจะต้องเข้าไปอยู่ในประเทศของเขา อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของเขา

"ฉันต้องโทรหาครูเบิร์ด" เขามอบ "ให้เขาประสานระหว่างออฟฟิศเธอในนิวยอร์กกับคหบดี ให้คุรชายละเอียดกับฉันนิดๆหน่อยๆและตามไปอาทิพย์หน้า พยายามหลบให้ได้อีกสักหน่อย...เพราะเธอกำลังจะต้องเดินทางไกล"

เจเนวีฟวางหูโทรศัพท์ลงและบ่นงึมงำนับตั้งแต่เห็น อาลี เบน

ฮารีเดินเข้ามาในบริษัทของคันทิงแฮม แพบเลอร์ หญิงสาวไม่ได้มองไปถึงอนาคตสองเดือนข้างหน้าที่ต้องไปอยู่ภายใต้การเผด็จการของชาที่เพียงแค่ว่าเด็กนี้เรียก เขามีทุกอย่างแบบที่เธอไม่ชอบในตัวผู้ชาย วางอำนาจบาตรใหญ่ เอาแต่ใจ หลงตัวเอง และแสนจะมั่นใจในตัวเองอย่างเหลือล้น โดยไม่สนว่าจะสร้างปัญหาให้เธอหรือไม่ อีกทั้งร่างกายกำยำล่ำสันที่ชมพูวิญญูใครต่อใครและทำให้เธอกระสับกระส่ายแล้วไหนคันทิงแฮมนี้จะทำให้เธอไม่สบายใจอีกตอนที่ยกมือเธอเบาๆ

คันทิงแฮมถึงลมหายใจแผ่วๆ ที่ระงับหูทำให้เจเนวิฟที่ติดอยู่อยู่บนเตียงต้องดึงผ้าห่มขึ้นมาจนจรดปลายขา รวากับจะใช้เป็นไม้กำบัง ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ไขว้ไปหูลำตัวของเธอเองจริงๆ พยายามลดต่ำรอยสัมผัสของขา แต่เปลวไฟที่ลุกไหม้ร้อนภายในยามนั้นและยังคุกรุ่นอยู่ในตอนนี้นำทำให้ไม่อาจปฏิเสธความจริงเรื่องที่อาลีเบน ฮารีเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์น่าพึงใจอย่างที่สุดเท่าที่เคยพบพาน แต่เขาไม่ใช่ผู้ชายที่เธอควรจะให้ความสนใจจริงจัง เมื่อนึกได้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน

เธอยังมีงานที่ต้องใส่ใจและไม่ควรปล่อยให้มีอะไรมาเป็นอุปสรรคในการทำงาน อาลีเบน ฮารีถือเป็นความท้าทายมากพอกันกับประเทศของเขา และเธอก็ได้ชื่อว่าไม่เคยหันหลังหนีการท้าทายใดๆ มาก่อนเลยด้วย

ไวกิงมิงตรง ตามเวลาในนิวยอร์กเมื่อเครื่องบิน 747 ลำใหญ่ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าเหนือสนามบินเคนเนดี เจเนวิฟที่ไม่เคยสนุกไปกับการบินเครื่องบินจึงเอนหลังพิงที่นั่งเล็กน้อยและค่อยๆ หลับตา

คืนก่อนหลังจากเบน ฮารีโทรหา เธอก็ถูกมาจัดกระเป๋าเดินทางสองใบกับที่ใช้หัวขึ้นเครื่องอีกหนึ่งใบ พอหกโมงครึ่งก็โทรแจ้งคันทิงแฮม

ว่าตัวเองจะเดินทางวันนี้ และทันทีที่ถึงสำนักงานก็สั่งเลขานุการให้จัดการเรื่องจดหมายส่วนตัวและเลื่อนนัดหมายทั้งหมดออกไปก่อน เก็บข้าวของบนโต๊ะและรวบรวมเอกสารที่จำเป็นเพื่อใช้ในคดีศิริโสภะประภาเอกสารส่วนที่เหลือนั้นค่อยให้คนนั่งแถมส่งไปให้ทีหลัง

แล้วก็ออกไปทำผมทำเล็บใหม่ พอสีโมเมนต์ก็เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เป็นชุดสูทผ้าวูลีแดงจับจีบกับรองเท้าคัทชูสีน้ำตาลดำ

เตรียมตัวเรียบร้อยแล้วเมื่อเลขานุการเคาะประตูห้องแจ้งว่ารูเพิร์ต แมทธิวส์มารับ แต่ก็ยังหันไปอธิบายเรื่องงานจนวินาทีสุดท้ายก่อนจะวิ่งเข้าไปในลิฟต์

ตอนนี้เธออยู่ที่นี้แล้ว วางแขนแนบอยู่กับเก้าอี้ตัวรูปปั้นนักตรรกอยู่ในเครื่องบินที่ตกแต่งภายในอย่างงดงาม หูหระสวดกสบายเท่าที่เคยเห็น

"กลัวการนั่งเครื่องบินหรือเปล่ามิสจอร์แดน" อาลิสงยี้มจากที่นั่งตรงข้าม

"ขอรับประกันว่าไม่มีอะไรน่ากลัว ซาลิมและลูกเรือทั้งหมดอยู่กับฉันมาเกือบห้าปีแล้ว เขาเป็นนักบินที่มีความสามารถที่สุด ดังนั้นกรุณาผ่อนคลายและมีความสุขกับการเดินทางจะดีกว่า อีกไม่นานอาหารเย็นก็จะเสิร์ฟแล้ว พอสัญญาณรั๊ดเข็มขัดดับลง เธอคงอยากดื่มค็อกเทลหรือแชมเปญสักแก้วกระมัง"

เจนนิเฟอร์มีปาก "ค่ะขอบคุณ ขอเป็นแชมเปญดีกว่าค่ะ"

"เราน่าจะถึงโรมหลังเที่ยงคืนนิดหน่อย เวลานีวยอร์กระยะ พอถึงที่นั่นฉันจะโทรหาท่านพ่อ และหากสถานการณ์ในบ้านเมืองของฉันไม่ได้เลวร้ายไปกว่าเดิม เราก็ใช้เวลาพุงนี้ในโรมทั้งวันและเดินทางกลับคดีศิริวันรุ่งขึ้น เคยไปโรมมาก่อนหรือเปล่า"

"เคยครั้งหนึ่งค่ะ เมื่อปีก่อน แต่เป็นการไปเรื่องงาน ก็เลยไม่ค่อย

ได้เห็นอะไรมาเยอะไหม”

“เสียายที่อยู่นาน ไม่ได้ ไม่มัน อันจะได้พาเที่ยว”

แม้จะพูดออกไปตามมารยาท แต่อาสีก็ปรารถนาขึ้นมาในทันใดว่าน่าจะให้มีเวลามากกว่านี้สักหน่อยจะได้พาเธอเที่ยวให้ทั่วโรม เธอเป็นสาวทรงเสน่ห์เป็นที่สุด ดูน่ารักน่าใคร่ในชุดแดงแบบนี้ ถึงจะขัดหูขัดตากับความยาวของเจ้ากระโปรงที่เธอสวมที่ยาวแค่พอดีเข้า เปิดเปลือยขายาวเรียวให้เห็นกับตา

ความร้อนรุ่มตื่นเต้นช้านั้นขึ้นที่ต้นขา ดูเละเพิ้งมิให้เธออยู่เมื่อครูที่ห้าทำให้เธอต้องเป็นเช่นนั้นและเพราะรู้ว่าผู้ชายคนใดก็ตามที่ได้เห็นเธอแบบที่เธอกำลังเห็นอยู่นี้ก็คงต้องเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกัน

ทำไมหนอพวกชาวตะวันตกถึงได้ไม่เข้าใจว่าในทัศนะของชาวอาหรับนั้นสตรีเพศควรจะถูกปิดเนื้อตัวของตนยกเว้นเฉพาะผู้ชายที่เป็นเจ้าของตัวนางเท่านั้น

ความคิดเรื่องผู้หญิงสวยเอกเช่นเจนีฟ จอร์แดน เดินปะปนอยู่ท่ามกลางผู้ชายตามสถานที่ต่างๆ ในประเทศอาหรับโดยไม่มีการปิดเนื้อตัวและไม่มีคนคุ้มกันนั้นนับเป็นเรื่องผิดประหลาดเป็นอย่างยิ่ง แต่เรื่องแบบนี้ต้องไม่เกิดในศัตวรรษที่สาม

ความคิดเช่นนั้นทำให้อาสีต้องหงุดหงิด มอจระเป่าเดินทางสองใบที่วางเก็บตรงที่วางกระเป่าตรงส่วนหลังของเครื่องบินและให้นี้กสงสัยว่าหากเสื้อผ้าที่เหลืองของเธอช่วยยวนชวนใจผู้ชายสูทสีแดงตัวนี้ ถ้าเป็นแบบนี้จริงคงไม่เข้าท่าแน่ เธอต้องได้เห็นว่าระหว่างที่เธออยู่ในประเทศของเธอเธอจะต้องแต่งกายอย่างเหมาะสม

ทันทีที่เครื่องบินได้ระดับ อาสีคิดว่าแขนหญิงสาวและพาเดินไปยังที่นั่งพักก่อนใกล้ส่วนหน้าของเครื่องบิน พอเธอนั่งที่โซฟาหนังสีขาว เขาก็นั่งลงข้างเธอแล้วบ่นคำอธิบายๆ ตัวถัดไปและใบก็มีเรียกพนักงานต้อนรับ